

Sekretær for det tyske Nationalraad og desuden meget kendt for sin virksomme og dygtige Deltagelse i socialt Arbejde.

Allerede medens hun var ganske ung, blev hendes Interesse for Kvindebevægelsen og andre almene Spørgsmaal vakt gennem en Forening for socialt Arbejde, der har til Formaal at dygtiggøre velstillede unge Piger til Opfyldelsen af deres Samfundspligter.

Siden Jeanette Schwerins Død for en halv Snes Aar siden, har Alice Salomon været Formand for denne Forening, og mange unge Piger er herigennem kommet under hendes alvorlige og vækkende Indflydelse. I de sidste tre Aar har hun tillige ledet »Die soziale Frauenschule«, oprettet af ovennævnte Forening i Forbindelse med Pestalozzi Frøbelhaus; denne Skole giver en toaarig teoretisk og praktisk Uddannelse til unge Kvinder, der vil tage lønnet eller ulønnet socialt Arbejde op.

Ved Siden af sin praktiske Virksomhed har Alice Salomon ogsaa faaet Tid til Forfattervirksomhed og videnskabelige Sysler. Paa Grundlag af forskellige nationaløkono-

miske Skrifter fik hun 30 Aar gammel Til-ladelse til at studere ved Universitetet i Berlin og tog Doktorgraden efter et tre-aarigt Studium af Nationaløkonomi, Filosofi og Historie.

Af hendes Forfattervirksomhed kan fremhæves: »Moderbeskyttelse og Moderskabsforsikring«, »Aarsagerne til den ulige Løn for Mænd og Kvinder«, en Samfundslære for de højere Pigeskoler, og endelig en Række Taler, som hun ved forskellige Lejligheder har holdt for den kvindelige Ungdom.

Det er denne Ungdom hun har givet sine bedste Kræfter: »Alt mit Arbejde,« siger hun, »har bestandig været rettet mod dette ene Maal, at vinde Ungdommen for Opfyldelsen af de Borgerpligter, som de ældre i Kvindebevægelsen har maattet tilkæmpe sig, thi kun naar den opvoksende Slægt fortsætter vort Arbejde, kun naar den tror paa Kvindens Mission i det offentlige Liv, kun da kan vor Kamp og Stræben lykkes.«

Henni Forchhammer.

Kvinder som Læger i Danmark.

I Kampen for Kvindens sociale Frigørelse staar de kvindelige Læger herhjemme som Foregangskvinder paa det akademiske Omraade.

Selvfølgeelig fremkaldte et Forlangende om Deltagelse i Universitetsuddannelsen fra en Kvinde ringe Velvilje — fra et enkelt Fakultetsmedlem endogsaa en Protest af en Ordlyd, der dømmer sin Mand, — men Tilladelsen blev dog givet.

Naar er overhovedet i Menneskeslægtens Historie en Frihedsbevægelse, der vilde bryde med gammel Uret, ikke mødt af en stærk Modstand. Enhver Kamp for Retfærdighed har altid en Dyst at maatte bestaa i Begyndelsen med en virksom Modstand, hvis Midler er Latter, Haan, Foragt og Vrede mod det, der vil »krænke det

bestaaende«. Naar disse Vaaben er sløvede, fordi der fra de fremadskridendes Side kæmpes uforfærdet, og fordi det bliver klarere og klarere, hvor Retten er, gaar man over til en mindre aabenlys, men ingenlunde mindre resultatríg stille Modstand, som især giver sig Udtryk i en virkningsfuld Overseen. Man bøjer sig udad til for Kendsgeninger, men i det stille vedvarer den gode Vilje til at holde dem nede, der vil deres Ret. Da bliver det som at slaas med »den store Bøjgen«, der er intet haandgribeligt, intet rigtigt direkte at faa Ram paa, men Modstanden er der alligevel. Til sidst maa dog ogsaa denne vige for en Bevægelse, der staar i Pagt med det stærkeste: Retfærdighed.

Denne Skæbne har Kvindebevægelsen i